

„Beszélő képek” nevű project részeként a saját női csoportomat 2025. májusában indítottam el, a BMSZKI Dózsa György úti női éjjeli menedékhelyén.

Mivel éjjeli menedékhely vagyunk, ami valójában 1 napos jogviszonyt takar, az első nehézséget a csoportban részt vevő nők kiválasztása jelentette. Sajnos sok kizáró ok volt, ami nem az illető nő személye ellen irányult, hanem arra, hogy mentális vagy egészségügyi állapota miatt nem tudott volna több órán át együtt dolgozni, egy előre megbeszélt időpontban megjelenni. Kicsit segített az ügyfelek delegálásban, hogy menedékhelyünknek van egy speciális, 24 órás részlege, ahol viszonylag állandóbb jelleggel, hosszabb ideig tartózkodnak a női lakóink. Segítségemre volt még Donkóné Évi, az Origóc nappali melegedő munkatársa, aki a nappali ellátásból próbált meg ügyfelet delegálni a programba, megbeszéltük, hogy megpróbálunk bevonni valakit, aki huzamosabb ideig élt az utcán is.

Fennakadást okozott, hogy az elsőre jelentkező ügyfelek közül ketten is hirtelen kiköltöztek a szállóról. Szociális munkásként szinte öröm és siker volt, csoport vezetőjeként őszintén sajnáltam, hogy nem dolgozhattunk együtt a 2 nagyon kreatív hölgygel.

Hál isten hamar találtam 2 új tagot, 2 kolléganőmmel kiegészülve hamar nekiláttunk a közös munkának. Első alkalommal a 2 kolleginának tartottam csoportot, beszélgettünk a női biztonság témájáról, érzéseikről. Átgondoltuk, hogyan tudjuk a gondolatainkat képek segítségével megjelentetni, készítettünk közösen fotókat is. Nappali melegedős kolléganőm is lelkesen fotózott, nagyon jól, szimbolikusan jeleníti meg a melegedőbe lefelé vezető, kacskaringós lépcsőt.

Az első közös alkalommal hamar megnyíltak az ügyfelek, egyikük számára igazi áttörés volt, hogy elmondása szerint először életében értő figyelmet kapott. „Buta vagyok”, csúnya vagyok” (csak kapucniban volt hajlandó beszélni) felvetéseire olyan támogató közegben nyílt meg, hogy szimbolikusan a csoport végére a kapucni is lekerült a fejről és azóta nem viseli

így a pulóverét! Miután átbeszéltük a biztonság témát, kiosztottuk a fényképezőgépeket és a dolgok technikai részével ismerkedtünk finom falatok és teázás közben. Későbbi ügyeleteimben boldogan újságolták, hogy hová mennek aznap fotózni, kis csoportokban és egyedül is eljutottak a kigondolt helyszínekre. Jó volt hallani, hogy egy napsütötte vasárnapon „csak” sétáltak a városban és fotóztak.

Második alkalommal feltöltöttük a fotókat egy mappába, átnéztük közösen, nem győzték mesélni a történeteket (gyerekkortól kezdve napjainkig). Egyik résztvevő menet közben munkához jutott, így vele külön ültem le, egyik délelőtt, hogy átbeszéljük mit és miért fotózott le. Kértem, hogy gondolataikat próbálják meg szavakba önteni. Megbeszéltük, hogy következő alkalommal ez lesz a témánk, hogy kicsit engedjenek szavak segítségével betekintést nyerni belső világukba, hogy a képen lévő park, ágy például miért került rá a képre.

